Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Hosekræmmeren (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388557504/facsimile.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

nakkenhed, i denne Punkt, og at han i Controverser af denne Art med sine Overmænd ofte firer af, og lader som han gik over til deres Mening; saa Man fristes til at troe ham overbeviist og overvunden, naar han just er urokkeligst bestemt paa at følge sit eget Hoved. – Tilmed er der endnu een Betragtning, som byder mig, ikke ubuden at stikke min Finger imellem Kniv og Væg, mellem Dør og Karm, mellem Hammer og Ambolt, denne nemlig: mon ikke Riigdom alligevel er det reelleste af alle jordiske Goder? dem NB. som efter Epictets Inddeling »*ere ikke i vor Magt.*« Er Penge ikke tilstrækkelige Surrogater for alle sublunariske Herligheder? uforkastelige Representativer for Mad og Drikke, Klæder og Huuslye, for Agtelse og Venskab, ja for selv en vis Grad af Kjerlighed? Er Formue endelig ikke det, som forskaffer de fleste Nydelser, den største Uafhængighed? som erstatter de allerfleste Mangler? Er Armoden ikke den Klippe, hvorpaa baade Venskab og selve Kjerlighed ofte monne strande? – »Naar Krybben er tom, bides Hestene« siger Bonden; og hvad sige de Andre, naar Elskovsrusen er bortdunstet og Hvedebrødsdagene forbi? Vist nok var det ønskeligt, at Amor og Hymen stedse kunde følges ad; men de ville dog helst have Pluto i Ledtog med sig.

Efter saadan Anskuelse af *Verden, som den er* – meer fornuftig maaskee, end Nogle vente og Andre ønske hos en Romanforfatter – vil Man finde det consequent, at jeg ikke indblandede mig i Esbens og Cecilias Roman, saameget mindre, som Samme fra den Førstes Side torde være en ret fornuftig Speculation, beregnet mindre paa Datterens Skjønhed og Hjerte, end paa Faderens fuldproppede Alkove og tunge Hængeskab. Og skjøndt jeg vel vidste, at reen Kjerlighed ikke er en reen poetisk Opfindelse, erkjendte jeg dog allerede dengang, at den fandtes oftere i Bøger, end udenfor dem. – Da altsaa den skjønne Cecilia var gaaet ud – formodentlig for useet at give Følelserne Afløb i en rigere Taarestrøm – henkastede jeg alene den Yttring: at det var Skade, den unge Knos ikke sad varmere, eftersom det dog lod til, han var et skikkeligt Menneske, og havde Godhed for Pigen. »Dersom« lagde jeg til, »han engang kunde komme hjem igjen med en Snes *gode* Sedler –« »– og de saa vare hans egne« lagde gamle Michel polidsk til; »ja det var en anden Sag.«

Jeg gik atter ud i min menneskefomme og sorgløse Hede. Langt borte til Siden saae jeg endnu Esben og Røghvirvlerne af hans Pibe; saaledes – tænkte jeg – uddamper hans Sorg og hans Kjerlighed; men